

Arrest

nr. 212 181 van 9 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2018 waarbij de aanvraag tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 tot terugwijzing met een inreisverbod van 10 jaar wordt geweigerd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 februari 2004 wordt te aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde genomen.

1.2. Op 20 mei 2008 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens valse naamdracht, mensenhandel en bendevoorming.

- 1.3. Op 2 december 2008 wordt lastens de verzoekende partij een Ministerieel Besluit tot terugwijzing genomen.
- 1.4. Op 7 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.5. Bij arrest nr. 166 023 van 18 april 2016 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.4. Bij arrest nr. 172 926 verwerpt de Raad eveneens het beroep tot nietigverklaring van de beslissing vermeld in punt 1.4.
- 1.6. Op 20 juni 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.
- 1.7. Bij arrest nr. 170 558 van 27 juni 2016 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.6. Bij arrest nr. 183 837 van 14 maart 2017 verwerpt de Raad eveneens het beroep tot nietigverklaring van de beslissing vermeld in punt 1.6.
- 1.11. Op 19 juli 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.12. Op 16 augustus 2016 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.
- 1.13. Op 17 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.
- 1.14. Op 23 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.15. Bij arrest nr. 173 535 van 24 augustus 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.13.
- 1.16. Bij arrest nr. 174 276 van 6 september 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.
- 1.17. Op 5 oktober 2016 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.
- 1.18. Op 6 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.
- 1.19. Op 6 oktober 2016 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar India.
- 1.20. Op 23 maart 2017 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te New Delhi.
- 1.21. Op 10 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van het gevraagde visum. Voormelde beslissing wordt ingetrokken op 15 juni 2017 waarna de gemachtigde op dezelfde dag een nieuwe weigeringsbeslissing neemt. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.22. Op 11 oktober 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot opheffing en opschorting in van het Ministerieel Besluit van 2 december 2008.

1.23. Bij arrest nr. 194 047 van 23 oktober 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.21. Tegen voormeld arrest dient de verzoekende partij een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.24. Bij beschikking nr. 12.658 van 19 december 2017 verklaart de Raad van State het cassatieberoep vermeld in punt 1.23. niet toelaatbaar.

1.25. Op 28 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 met inreisverbod van 10 jaar geweigerd wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U heeft namens uw cliënt de opheffing gevraagd van het Ministerieel Besluit tot terugwijzing met een inreisverbod van 10 jaar dd. 02.12.2008. Het MB tot terugwijzing werd hem betekend in de gevangenis op 11.12.2008 en verloopt op 17.03.2020. Het Artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980 zegt dat een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod zeker mogelijk is onder bepaalde voorwaarden. U stelt dat het leeuwendeel van het inreisverbod reeds verstreken is en bepleit verder de familiale situatie van de betrokkene. Hij zou reeds geruime tijd een relatie vormen met D.K.W. (...), die de Belgische nationaliteit heeft, en haar minderjarige kinderen officieel erkend hebben. Plannen voor een huwelijk tussen S.G. (...) en zijn Belgische partner konden niet doorgaan ten gevolge van het uitblijven van een visum voor de eerstgenoemde. Verder bepleit u dat uw cliënt sinds zijn opsluiting geen strafbare feiten meer gepleegd heeft en dus niet langer een gevaar vormt voor de openbare orde. Niettemin stelt paragraaf 2 van het artikel 74/12 van de wet van 15/12/1980 dat: “De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.” Uw cliënt kan niet het bewijs leveren dat hij wel degelijk tot nu toe tegemoet gekomen is aan het inreisverbod van 10 jaar. Integendeel, hij verklaart zelf in 2013 naar België terug gekeerd te zijn, waar hij dan zijn partner heeft leren kennen en waarmee hij gedurende een periode illegaal in België heeft samengeleefd. Op 7 april 2016 werd hij vervolgens gearresteerd en overgebracht naar het gesloten centrum Caricole vanwaar hij uiteindelijk gerepatrieerd werd naar India. Uit deze informatie blijkt dat de betrokkene gedurende diverse jaren illegaal in België verbleef en dus niet tegemoet gekomen is aan het inreisverbod van 10 jaar. De diverse asielaanvragen die door de heer S.G. (...) de afgelopen jaren werden ingediend, zijn ook telkenmale geweigerd. Zowel betrokkene als zijn partner wisten bovendien dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. De verantwoordelijkheid voor de moeilijke gezinssituatie waarin het koppel zich nu bevindt, ligt dan ook enkele en alleen bij het koppel zelf. Gelet op al deze elementen blijkt dat er onvoldoende aan de voorwaarden is voldaan voor een opheffing van het inreisverbod. Het MB tot terugwijzing met een inreisverbod van 10 jaar blijft behouden en verloopt op 17.03.2020.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/12, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Betreffende de vermeende voormelde schending betoogt de verzoekende partij onder meer als volgt:

“1. Artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.”

Artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet stelt immers: “De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen”.

Door de verzoekende partij werd op 11 oktober 2017 aan de minister of zijn gemachtigde een verzoek gericht om het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 op te heffen gelet op de aanwezige humanitaire redenen. In ondergeschikte orde werd door verzoeker verzocht om het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 op te schorten zodat verzoeker in staat zou worden gesteld een aanvraag tot een visum gezinshereniging in te dienen, gelet op de aanwezige humanitaire redenen (die verder werden gemotiveerd in het verzoekschrift).

Door verweerder werd op 28 februari 2018 de beslissing genomen om deze aanvraag te weigeren en het Ministerieel Besluit tot terugwijzing onverkort te behouden (stuk 1).

Het verzoek tot intrekking en/of opschorting van het inreisverbod wordt afgewezen omdat, met verwijzing naar artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet, verzoeker niet het bewijs zou hebben geleverd dat hij “tegemoet gekomen is aan het inreisverbod van tien jaar”.

Hiermee schendt de verwerende partij artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling laat immers toe om een aanvraag tot intrekking en/of opschorting van het inreisverbod in te dienen van zodra het bewijs wordt geleverd dat verzoeker “conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten”.

Dit bewijs, met name dat verzoeker conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten, werd geleverd en wordt ook niet betwist. Integendeel, verweerder stelt zelf dat verzoeker “uiteindelijk gerepatrieerd werd naar India”.

Er wordt, conform de wet, geen onderscheid gemaakt of deze verwijdering vrijwillig dan wel via escorte verliep. In beide gevallen is het mogelijk om een verzoek tot intrekking en/of opschorting van het inreisverbod in te dienen.

De verwerende partij kan het verzoek van de heer S.G. (...) tot intrekking en/of opschorting van het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 derhalve niet afwijzen omdat verzoeker niet het bewijs zou hebben geleverd dat hij “tegemoet gekomen is aan het inreisverbod van tien jaar”.

In het tegengestelde geval, schendt de verwerende partij artikel 74/12, § 2, van de Vreemdelingenwet. “

3.2. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot opheffing van een inreisverbod zeker mogelijk maakt onder bepaalde voorwaarden en citeert zij paragraaf 2 van voormelde bepaling, om daarna te stellen dat de verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij wel degelijk tot nu toe tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar, dat integendeel zij zelf verklaart in 2013 naar België teruggekeerd te zijn, dat zij op 7 april 2016 werd gearresteerd en uiteindelijk gerepatrieerd naar India, dat uit deze informatie blijkt dat de verzoekende partij gedurende diverse jaren illegaal in België verbleef en dus niet tegemoet gekomen is aan het inreisverbod van 10 jaar. Na erop te hebben gewezen dat de asielaanvragen van de verzoekende partij telkenmale werden geweigerd en dat het gezinsleven in België van in het begin precair was, dat de verantwoordelijkheid voor de moeilijke gezinssituatie bij het koppel zelf ligt, besluit de verwerende partij dat onvoldoende aan de voorwaarden is voldaan voor de opheffing van het inreisverbod.

3.3. Artikel 74/12, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.

§ 2

De onderdaan van een derde land kan bij de minister of zijn gemachtigde een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod indienen die gemotiveerd wordt door het naleven van de verplichting tot verwijdering die vroeger afgegeven werd, als hij schriftelijk het bewijs bezorgt dat hij volledig conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten.”

Uit voormelde bepaling blijkt aldus dat de verzoekende partij bij gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland, kan vragen om het inreisverbod op te heffen of op te schorten omwille van humanitaire redenen. Overeenkomstig artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij bij haar aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod het schriftelijk bewijs te bezorgen dat zij conform de beslissing tot verwijdering, die vroeger werd afgegeven, het Belgisch grondgebied heeft verlaten.

3.4. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldaan heeft aan de voorwaarde van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet, daar zij het bewijs niet kan leveren dat zij wel degelijk tot nu toe tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar daar zij zelf verklaart naar België te zijn teruggekeerd. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij op deze wijze artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet schendt daar deze wetsbepaling toelaat een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod in te dienen als het bewijs geleverd is dat zij *“conform de beslissing tot verwijdering het Belgisch grondgebied heeft verlaten”*, en dat niet wordt betwist dat dit bewijs geleverd werd nu de verwerende partij zelf motiveert dat zij naar India werd gerepatrieerd. Immers valt in voormelde bepaling geen voorwaarde te lezen dat de verzoekende partij, teneinde een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod te kunnen indienen, het bewijs dient te leveren dat zij tot op heden tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar. De verwerende partij is aldus bij het nemen van de bestreden beslissing uitgegaan van een verkeerde lezing van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet.

De gevolgtrekking dat onvoldoende blijkt dat aan de voorwaarden voor de opheffing van het inreisverbod is voldaan, omdat de verzoekende partij niet het bewijs levert dat zij wel degelijk tot nu toe tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar, onder verwijzing naar artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet, is dan ook niet correct.

3.5. Een schending van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.6. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat, nu het Ministerieel Besluit tot terugwijzing reeds werd afgeleverd op 2 december 2008 en de verzoekende partij zelf geen gevolg heeft gegeven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten, doch vanuit illegaal verblijf getracht heeft een gezinsleven te stichten en uiteindelijk in 2016 door handelen van het bestuur gerepatrieerd werd naar haar land van herkomst, het geenszins kennelijk onredelijk is voor te houden dat zij zelf niet tegemoet is gekomen aan het verlaten van het grondgebied om alzo gevolg te geven aan het verbod om zich op het Belgische grondgebied te bevinden, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing geenszins voorgehouden wordt dat de verzoekende partij zelf niet tegemoet is gekomen aan het verlaten van het grondgebied om alzo gevolg te geven aan het verbod om zich op het Belgische grondgebied te bevinden, doch wel dat zij het bewijs niet levert dat zij wel degelijk tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar, dat uit de aangegeven informatie blijkt dat zij gedurende diverse jaren illegaal in België verbleef en dus niet is tegemoet gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen is dan ook niet dienstig, nu geenszins blijkt dat in de bestreden beslissing betreffende het onvoldoende voldoen aan de voorwaarden, onder verwijzing naar artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij zelf niet tegemoet is gekomen aan het verlaten van het grondgebied om alzo gevolg te geven aan het verbod om zich op het Belgische grondgebied te bevinden.

Ook waar de verwerende partij betoogt dat het haar, in het raam van haar discretionaire bevoegdheid, is toegestaan om rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, gaat zij eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat betreffende het onvoldoende voldoen aan de voorwaarden, onder verwijzing naar artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij het bewijs niet levert dat zij wel degelijk tegemoet is gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar, dat uit de aangegeven informatie – de eigen verklaring in 2013 naar België te zijn teruggekeerd en de arrestatie op 7 april 2016 en de repatriëring naar India – blijkt dat zij gedurende diverse jaren illegaal in België verbleef en dus niet is tegemoet gekomen aan het inreisverbod van 10 jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat

betreffende het onvoldoende voldoen aan de voorwaarden, onder verwijzing naar artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd wordt dat de verzoekende partij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Met haar betoog in de verweernota toont de verwerende partij dan ook geenszins aan dat zij in de bestreden beslissing wel degelijk een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet of uitgegaan is van een correcte lezing van voormelde bepaling.

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meent dat een opheffing van het inreisverbod niet kan toegekend worden omdat er niet voldaan is aan de voorwaarde van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet en omdat de asielaanvragen die door de verzoekende partij de afgelopen jaren werden ingediend allen geweigerd werden en omdat het gezinsleven in België van in het begin precair was, dat de verantwoordelijkheid voor de moeilijke gezinssituatie bij het koppel zelf ligt. Gelet op de zinsnede "*Gelet op al deze elementen*" waarna de verwerende partij besluit dat er onvoldoende aan de voorwaarden is voldaan voor een opheffing van het inreisverbod, blijkt niet dat de verwerende partij op grond van de enkele overwegingen dat de asielaanvragen die door de verzoekende partij de afgelopen jaren werden ingediend allen geweigerd werden en dat het gezinsleven in België van in het begin precair was, dat de verantwoordelijkheid voor de moeilijke gezinssituatie bij het koppel zelf ligt, eveneens tot het besluit zou zijn gekomen dat er onvoldoende aan de voorwaarden is voldaan voor een opheffing van het inreisverbod. Het betoog van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat uit de lezing van de bestreden beslissing alleszins blijkt dat er wel degelijk werd geantwoord op het verzoek dat door de verzoekende partij werd ingediend en dat er gemotiveerd werd omtrent het voortgehouden gezinsleven, doet aan voormelde vaststellingen dan ook geen afbreuk.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Een verder onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet meer op daar dit niet kan leiden tot een ruimere vernietiging.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 februari 2018 waarbij de aanvraag tot opheffing van het Ministerieel Besluit van 2 december 2008 tot terugwijzing met een inreisverbod van 10 jaar wordt geweigerd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER